

1108 v Dobřanech 5 K a že s touto cenou závody budou srozuměny, dále prohlásil dne 31. srpna 1914, že závody pozemek čís. kat. 1108 v Dobřanech od něho koupily, že jej však od závodů má v pachtu a že též pozemek č. kat. 533 v Dnešicích od loňského roku má v užívání. Tvrdí-li naříkané rozhodnutí, že ze spisů berního úřadu v Přešticích jde, že 16. dubna 1913 byla uzavřena ústní smlouva o budoucí podmíněné směně řečených pozemků a že ke skutečnému převodu vlastnictví k těmto nemovitostem došlo teprve podepsáním písemné smlouvy z 2. října 1917, jest v rozporu se skutečnostmi shora uvedenými z těchže spisů zřejmými. Nestačila-li úřadu žalovanému tato zjištění ve spisech, bylo jeho povinností, aby okolnost, kdy smlouva směnná byla uzavřena, po případě i provedena za účasti smluvních stran vyšetřil, neboť okolnost ta jest pro otázku, jsou-li převody shora uvedené povinny dávkou z přírůstku hodnoty, podstatnou, poněvadž dávka z přírůstku hodnoty v Čechách zavedena teprve patentem z 29. prosince 1915 s účinností od 1. ledna 1916.

Jeví se proto skutková podstata nesprávně zjištěnou, po případě nedostatečně vyšetřenou, pročež bylo nalezeno dle § 6 zák. o správním soudě.

Č. 343.

Řízení před nejvyšším správním soudem: Je-li tu rozpor mezi dvěma úředními potvrzeními o tom, kdy podáno bylo odvolání, odmítnuté pro opožděnost, nutno naříkané rozhodnutí, opírající se o potvrzení stěžovateli nepříznivé, zrušiti dle § 6, odst. 2 zák. o správ. s.

(Nález ze dne 24. února 1920 č. 879.)

Prejudikatura: nál. ze dne 23. prosince 1919 č. 5447 sbírky č. 279.

Věc: Božena Plašilová a Tomáš Sekanina v Hořepníku proti zemské vyživovací komisi v Praze o vyživovací příspěvek.

Výrok: Naříkané rozhodnutí se zrušuje pro vady řízení.

Důvody: Okresní komise vyživovací v Pelhřimově přiznala výměrem ze dne 22. dubna 1918 čís. 113 P z důvodu povolání Jana Plašila k činné službě vojenské jeho manželce a dceři vyživovací příspěvek po 1 K 60 h denně.

Z tohoto výměru odvolali se Božena Plašilová a tchán povolaného Tomáš Sekanina k zemské komisi vyživovací domáhající se přiznání vyživovacího příspěvku též pro tchána povolaného.

Zemská komise vyživovací odmítla toto odvolání naříkaným rozhodnutím jakožto opožděně podané, tudíž nepřipustné, ježto podáno bylo z rozhodnutí dne 29. dubna 1918 doručeného u okresní komise vyživovací v Pelhřimově teprve dne 8. července 1918, tudíž po uplynutí 60denní lhůty ustanovené v § 7 zákona ze dne 27. červenec 1917 č. 313 ř. z.

O stížnosti Boženy Plašilové a Tomáše Sekaniny na nevyšší správní soud podané, uvážil tento soud takto:

Proti výroku naříkaného rozhodnutí, že odvolání z výměru první stěže bylo teprve 8. července 1918, tudíž opožděně podáno, namítá stěžo-

vatel, že toto odvolání, jež ovšem je označeno presentačním datem ze dne 8. července 1918, bylo ve skutečnosti podáno již 26. června, tudíž ještě před uplynutím 60denní lhůty ustanovené v § 7 zákona ze dne 27. července 1917 č. 313 ř. z. u okresní komise vyživovací v Pelhřimově a předkládá na důkaz toho podací arch, ve kterém je potvrzeno, že toto odvolání bylo 26. června 1918 podáno. Námitku tu mohl stěžovatel uvést teprve ve stížnosti, poněvadž teprve z naříkaného rozhodnutí stěžovatel seznal, že žalovaný úřad pokládal odvolání za opožděné.

Nutno tudíž rozpor mezi těmito oběma úředními potvrzeními vyjasnit a bylo proto naříkané rozhodnutí po rozumu § 6 zákona o správním soudě zrušiti.

Č. 344.

V y h o š t ě n í: Předpoklady pro vyhoštění dle § 2 zák. ze dne 27. července 1871 č. 88 ř. z.

(Nález ze dne 24. února 1920 č. 1462.)

P r e j u d i k a t u r a: nález ze dne 18. února 1920 č. 1229, sbírky č. 334.

V ě c: Maxmilian L., t. č. v Drážďanech (adv. Dr. Eisner z Prahy) proti zemské správě politické v Praze stran vyhoštění z území československé republiky.

V ý r o k: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

D ů v o d y: Výnosem magistrátu v Liberci ze dne 30. dubna 1919 čís. Stg 404/19-1 byl stěžovatel dle § 2 zák. ze dne 27. července 1871 čís. 88 ř. z. vyhoštěn z území československé republiky, poněvadž nemá v ní domovské příslušnosti a ježto jest jeho pobyt v ní z ohledu na veřejný pořádek nepřipustný proto, že tu neoprávněně vyvíjí lékařskou činnost.

Rekursu jeho nevyhověno naříkaným rozhodnutím, ježto dány jsou podmínky uvedeného § 2, když dle spisů jsou veřejný pořádek a bezpečnost v tomto státním území jeho činností ohroženy.

Nejvyšší správní soud uvážil o stížnosti do tohoto rozhodnutí toto:

Dle čl. 2 zák. ze dne 28. října 1918 čís. 11 sb. z. a n. a § 2, odst. 5 zák. ze dne 27. července 1871 č. 88 ř. z. mohou se osoby, které v území československé republiky nemají domovského práva, z celého tohoto území vyhostiti, ukáže-li se, že jejich pobyt tam nelze připustiti z ohledů na veřejný pořádek nebo bezpečnost. Zákon rozlišuje tento případ vyhoštění cizinců zcela přesně od policejního vyhoštění dle odst. 1 a 2 uvedeného paragrafu a připouští je zcela všeobecně, aniž stanovil jiných předpokladů, než že pobyt cizinců v území státním je neslučitelný s obecným zájmem na zachování veřejného pořádku a bezpečnosti.

Zákonnou podmínkou vyhoštění cizince jest tedy jen existence a zjištění takových skutečností, z nichž dle jejich povahy a obsahu lze dovozovati, že by další pobyt osoby, o niž jde, ohrožoval veřejný pořádek a bezpečnost.

Žalovaný úřad dle svého rozhodnutí a administrativních spisů opřel vyhoštění stěžovatelovo o okolnosti, že stěžovatel vyvíjí neoprávněně lékařskou činnost, neboť pořádá přednášky o telepatii a hypnose a v ordi-